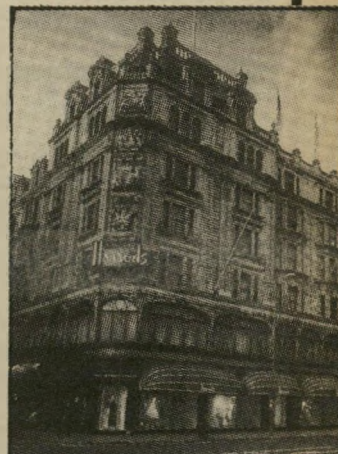

יעל וגבר אלמוני

לונדון היא לא רק תיאטרון. לרונן היא גם לא רק רחוב אוקספורד (למרות שיש תיירים החושבים כך, וכאשר אומרים להם שלוקחים אותם לרחוב אחר הם מביאים איתם רכובים). לונדון היא גם לא רק אנשים בצבע אפור זרוד, הנוסעים ברכבת התחתית וקוראים עיתון. לונדון היא גם הרוס. הרוס זה בית כלבו מפואר אשר נמצא

הבולבו המפורסם "הרוז" מה קונה בו המלכה?

בנייטסבריג' (KNIGHTS-BRID GE SW 1). ניתן למצוא בו הלשכה העליונה, ריהוט עתיק ומתנות אכזריות.

יחזני הכלבו מפרסמים בכל מקום אפשרי, כמעט, שגם המלכה הבריטית קונה אצלם. מעניין מה היא קונה שם. האם היא קונה אופנה "עילית"? מה היא עושה עם זה? הרי אף פעם לא רואים אותה לובשת אופנה-עילית. נהפוך הוא. עבורה יש צורך להמציא מינוח חדש. אופי נהדחתית. אולי היא קונה שם את סיריהלילה המוריים האלו, שהיא אוהבת לחבוש על ראשה.

עשן דרך האף!!!

שבה שהה בפאריס, מביא משם אל הבית בלונדון את התלות שלו בסמים ואת ארוסתו. ביד אמן טווה קווארד את מירקם-היחסים השביר בין גיבוריו, ומביא את המחזה לשיאו הבלתי-ימנע בעימות מכאיב בין האם והבן.

שחקנים אייטקן ואברט דיאלוגים חדים ושנונים

הביקורות שנכתבו על המחזה, כשהועלה בראשונה, שילבו תגובות של הלם והתלהבות. מבקר המחזמר של הסאנדיי טיימס, למשל, סיים את ביקורתו, שהייתה ברובה שבחים למחזה, במילים: "יש יותר מדי ניגוני-פסנתר במערכה השניה, ולניידים לא נשפות עשן סיגריות דרך האף שלהן!!!"

טוב, זה היה ב-1924, וזו היתה שערוריה בפני עצמה, עשן דרך האף!

קווארד עבר לברודוויי שבניו-יורק, להעלות שם את מחזהו

ואילו בהצגה השמיכה לרוך בהצלחה רבה בלונדון, והפעם לכיכובו של דירק בוגארד.

ב-1952 הועלתה גרסה נוספת של המחזה בלונדון, והפעם בכיכובו של דירק בוגארד. ההפקה הנוכחית מרשימה ונוצצת. הבימה מעוצבת להפליא בצבעי שחור, לבן ושנהב. הדיאלוגים חדים ושנונים, ונראה שהמחזה לא איבד כלל מכוחו ומהאקטואליות שלו, למרות שחלפו כמעט 70 שנים מאז שנכתב.

מישחק מעולה של מריה אייטקן (הזכורה כאשתו הכל-כך-אנגליה של ג'ון קליז בידג ושמו ונדה) בתפקיד האם. והגדול מכולם, רופרט אברט, (אשר שיחק בין היתר בסרטים ארץ אחרת וכרוניקה של רצח ידוע-מראש). כניק, הבן הבעייתי, בתפקיד של פעם-בחיים, המבסס את מעמדו כאחד מגדולי שחקני-הבימה הצעירים של אנגליה כיום.

גירסה מחודשת למחזהו המפורסם של נואל קווארד THE VORTEX מועלת בימים אלה על בימת תיאטרון גאריק, בווסט-אנד הלונדוני. המחזה נכתב ב-1924 על-ידי קווארד, שרצה בתפקיד דרמתי טוב לעצמו, והוא אכן ניכר בגרסה המקורית שהועלתה בלונדון, עובדה שביססה את מעמדו הן כמחזאי הן כשחקן.

המחזה דן ביחסים המורכבים בין אם מזדקנת, נימפומנית למחצה, הנאחזת בכוחות אחרוניים בשרידי עלומיה החולמים, לבין בנה המתבגר, הבעייתי והמכור לסמים קשים. הקהל הלוני-דוני, שהורג לקומדיות הקלות כנוצה של קווארד, קיבל את המחזה החדש בהלם מוחלט. בתקופה שבה לא העזו אף לדבר על אלכוהוליזם בתיאטרון, הועלה מחזה הדן בכך הממור לסמים ואמו הנפקנית. (אני כבר מדמיין לעצמי איך כל הצגה שלמו מהאולם, על אלונקות, איזה 60 דודות חסודות מעולפות עם מילחי-ההרחה שלהן).

ההצגה זכתה בהצלחה אדירה, למרות (או אולי בגלל) הנושא השערוריתי שעסקה בו. קווארד מציג במחזהו את האריסטוקרטיה המנוונת במערומיה, ומראה את המאפיינים הפחות-מושכים של החברה הלונדונית באמצע שנות ה-20.

האם, פלורנס, רדודה ונהנתנית, עסוקה במאהב התורן שלה (שהוא בן גילו של בנה), מול אפו של בעלה הזקן, המעדיף שלא לראות דבר. ידידי-המישחה, הסובבים את פלורנס, חיים את הרגע ועוירים לה לחיות את האשליה שבנתה סביבה. הלו, החברה, אולי היחידה, מנסה בכוח לשים ראי מול פניה של פלורנס. וניקי הבן, השב הביתה לאחר היעדרות של שנה

השולחן כאילו שהיא לא בסדר: זה רבר שלא יעשה: כל עצם בגופה של יעל (קצינה וקיבוצניקית לשעבר) זעקה לנקום את הכבוד שנרמס.

ההזדמנות לנקום לא אחרה לבוא. כעוד יעל שוקלת מה לעשות, הניחה מלצרת צעירה על שולחן של הגבר השחור ספליקה וסופגניה.

יעל קמה ממקומה וניגשה אל

שולחן של האיש, בלי לומר מילה, כיכתה את הסיגריה שלה בכוס הקפה שלו, נתנה בים ענקי בסופגניה שלו (משאירה עליה כמובן סימני ליפסטיק ורוד), הטיסה את רעמת השיער שלה לאחור והחלה צוערת באון לעבר פתח-הציאה, כשהיא באופוריה מוחלטת. זהו זה, חשבה לעצמה, אותי לא יעליבו!

בדרך למכונית שלה, שחנתה

מאדונה להיות נזירה?

סיים בהמוניהם בארצות-הברית (ני" ליד הקופות), ערך עימה לאוממן ראיין, ובראיין הזה היא אמרה ש"ילדה, הייתה לא אוכססיה להיות נזירה. לא אחות או מורה. נזירה: או לא למות מצחוק; אבל, היא מוסיפה מייד שהאובססיה היו חלפה לה כאשר היא

בחוף, הכניסה יעל את ידה לכיס מעילה, כדי להוציא את מפתחות המכונית — והיא גילתה שם, לתדהמתה, את הקיטיקט שלה! מיותר בכלל לציין שהיא לא חזרה להתנצל. אחרי שהיא אכלה לו את הקיטיקט שלו, זה לא הספיק לה, והיא רדפה אחריו ונתנה בים גם בסופגניה שלו. הוא היה יורה בה.

חברות יש לי!

או ככה. קודם כל שמחתי לגי לות שגשים מוכות זו לא בעיה עדי תית, האופיינית רק לנו. וגם, פיתאום התגלה לי שגם סלבריטאי חוטפות מהלומות.

מדונה מאמי, לא שמעת שיש בהרצליה ובעוד כמה מקומות בארץ מעונות לנשים מוכות? למה לא קפצת לשם, כפרזה? תמיד יש שם מקום פנוי.

ושאלתי את עצמי עוד משהו: למה נתנו לך רגליים שריריות כאי לה, אם את לא עושה בהן שום דבר? הרגליים שלך יותר שריריות מאלה של סטאלונה, או את לא יכולה לתת לנעניק הזה, שאת נשואה לו, איוו בעיטה קטנה בביצים, ולשלוח אותו לכמה עונות למטרופוליטן אופרה בניו-יורק, שישיר שם את הספראן כמאדאם באטרפני?

מה זה? אני צריך להגיד לך מה לעשות? מאמוש, אם את ככל זאת רוצה עצות ממני, אפשר להגיע אלי דרך מערכת העולם הזה. הם ישמחו ל"הצטרף אותך אלי.